

som væsentlig falde i Købstæderne, og Arbejdsgiverne i disse ville altsaa væsentlig komme til at betale dem eller store Dele af Ulykterne i Købstæderne. Naar vi nu saa fordele det øvrige efter Folketallet og i øvrigt se hen til de Oplysninger, som vi have om disse Forhold paa Landet, er det min fulde Overbevisning, at Landet ikke bliver forfordelt; snarere kunde man maatte sige, at Fordelingen efter Folketal, efter at de forstnævnte Ulykkesstatninger ere dragne fra, vil vise, at Købstadbefolkningen bliver noget forfordelt; men for mig staar det saaledes, at der intet væsentligt er at indvende til den ene og den anden Side; og om 5 Mar ville vi jo saa Loven frem til Revisionen.

Maatte jeg nu omtale en tredje tvungen Forsikringskasse, og det gælder ogsaa her, at den ærede Minister bestemmer, at de forstellige Næringer skulle støtte hinanden, hjælpe hinanden i Ulykkestilfælde. Denne angaar Søfart og Fiskeri, som ere samlede i een Forsikringskasse. Den ærede Ordfører sagde, at han ikke holder af at syde med fremmede Tanker, og det tror jeg, at vi i denne ministerielle Tid gøre klogt i, naar vi have nogle rigtig gode hjemlige Tanker; men jeg tillader mig dog at mene, at den højtærede Ordfører efter sin Stilling burde gengive os den Indsigt, de Tænkningseresultater, som det ærede Udvalgsflertal er kommet til i de sidste Maaned; men han siger kun: Forslaget om Søfart og Fiskeri bereder ingen Vanstuelighed, og saa er han færdig med den Forsikring. Jeg turde dog ikke betvivle, at det skulde lykkes mig ved nogle Strejfbemærkninger angaaende denne Sag at gøre Dem begribeligt, at denne tvungne Forsikringskasse hviler paa den blodigste Uretfærdighed. Man siger: Tonnagen er Maalestof for disse Forsikringer, som skulle ydes til Forsikringsfonden; men lad os saa tage 50 Fisterbaade, hver paa 2 Tons og med 2 Mand i hver Baad, det bliver altsaa

velbygget Skonnert med 5 Mand, og dog skal denne Arbejdsgiver betale til Fonden ligesaa meget, som de 50 Arbejdsgivere eller Arbejdere paa egen Haand skulle betale. Synes De, mine Herrer, at det er den højeste Grad af Retfærdighed, som gennem Landstingets Tænkning Skærpsild og under den høje Ministers Ledelse er gaaet til os, har faaet Velsignelsen og skal bæres til Daaben af den ærede Ordfører? Var det dog ikke muligt, at de Herrer kunde se bort fra deres høje Flertals Magtstilling og se paa Sagen selv? De ville kalde disse Forhandlinger en saglig Politik fra Top til Taa, men er det ikke muligt, at de kunne se paa Sagen selv og blues ved, at de kunne tage saaledes paa den? Jeg tillader mig at sige, at hele Bestyrelsen rundt have vi Partifiskeri med 6 à 7 Mand til hver Baad, lad der nu være 5 Registrertons til hver 7 Mand saa bliver der 140 Mand paa 20 Baade. Tage vi dernæst en almindelig Skibsfører med 7 Mand og med ligesaa mange Tons, saa skal han betale ligesaa meget som et af de farefuldeste Fiskerier, som vi have her i Landet. Jeg turde nu spørge de Herrer, som ere saa indtagne i den høje Ministers Retfærdighed: Har noget Mennekte nogen Sinde tænkt, naar vi have hørt om de gruppevækkende Ulykker, som fremkomme ved Fiskeriet, f. Eks. paa Sjølands farlige Ryster, naar vi have hørt, at i een Nat ere flere Kvinder blevne Enker og mange Børn faderløse, og det skal Skibsførere fra Malborg, Rønne, herfra og derfra betale? Jeg er vis paa, at ingen har drømt om, at det kunde foreslaas for den lovgivende Forsamling, forinden vi naaede til det Standpunkt, at Ordføreren, der synes at have særlig Omhu for Hartkornet, mener, der er ingen Vanstueligheder deri; den Sag kunne vi godt byde paa. — § 27 tillader rige Selskaber at frigøre sig med den højtærede Ministers Tilladelse, og han kan billigvis ikke nægte Tilladelse, ved at hen-